

243

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 23 lipca 1952 r.

w sprawie kwalifikacji, warunków i trybu udzielania zezwoleń na zawodowe obsługiwane aparatów do wyświetlania filmów.

Na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o kinematografii (Dz. U. Nr 66, poz. 452) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zawodowo obsługiwać aparaty do wyświetlania filmów mogą tylko kinooperatorzy, którzy uzyskają zezwolenie Centralnego Urzędu Kinematografii.

§ 2. Zezwolenia, o których mowa w § 1, będą wydawane osobom, które:

- 1) ukończyły 18 lat życia i wolne są od wad organicznych i psychicznych, utrudniających obsługę aparatu do wyświetlania filmów,
- 2) ukończyły techniczną szkołę zawodową w zakresie elektrotechniki lub radiotechniki oraz kurs dla kinooperatorów uznany przez Centralny Urząd Kinematografii,
- 3) odbyły nieprzerwaną roczną praktykę przy obsłudze aparatury do wyświetlania filmów w teatrze świetlnym, wyświetlającym co najmniej 2 seanse dziennie pod kierownictwem kinooperatora wskazanego przez Centralny Urząd Kinematografii,
- 4) złożyły z pomyślnym wynikiem egzamin przed komisją egzaminacyjną Centralnego Urzędu Kinematografii, uzyskując dyplom kinooperatora.

§ 3. Przepisy §§ 1 i 2 nie dotyczą obsługiwanie aparatów do wyświetlania filmów w wojsku przez żołnierzy w czynnej służbie wojskowej. Zezwolenia na obsługiwane aparatów do wyświetlania filmów wydają w tych przypadkach władze wojskowe w trybie i na zasadach określonych w przepisach wojskowych.

§ 4. W przypadkach uzasadnionych Prezes Centralnego Urzędu Kinematografii może zwolnić osoby, posiadające co najmniej czteroletnią praktykę w zakresie kinotechniki, elektrotechniki lub radiotechniki, od wymagania wskazanego w § 2 pkt 2.

§ 5. 1. Prezes Centralnego Urzędu Kinematografii powoła komisję egzaminacyjną dla kinooperatorów, składającą się z przewodniczącego i 4 członków, w tym dwóch przedstawicieli Zarządu Głównego Związku Zawodowego Pracowników Sztuki i Kultury, z których jeden powinien posiadać kwalifikacje kinooperatora.

2. Sposób egzaminowania, zakres wiadomości wymaganych od kinooperatora oraz wysokość taksy egzaminacyjnej ustali Prezes Centralnego Urzędu Kinematografii w drodze zarządzenia.

§ 6. Ubiegający się o dopuszczenie do egzaminu na kinooperatora składają podanie do Centralnego Urzędu Kinematografii. Do podania należy dołączyć:

- 1) świadectwo urodzenia,
- 2) świadectwo lekarza urzędowego stwierdzające, iż ubiegający się o dopuszczenie do egzaminu wolny jest od wad organicznych i psychicznych, utrudniających sprawną obsługę aparatury do wyświetlania filmów, wydane nie później niż na 30 dni przed złożeniem wniosku,
- 3) świadectwo ukończenia technicznej szkoły zawodowej i kursu dla kinooperatorów bądź zwolnienie uzyskane w trybie § 4,
- 4) zaświadczenie o odbyciu praktyki,
- 5) wyciąg z rejestru karnego,

- 6) życiorys,
- 7) dwie fotografie,
- 8) dowód uiszczenia opłaty egzaminacyjnej.

§ 7. 1. Wniosek o zezwolenie na zawodowe obsługiwane aparatów do wyświetlania filmów składa się do Centralnego Urzędu Kinematografii. Do wniosku należy dołączyć:

- 1) dyplom kinooperatora bądź dowód uprawnienia do obsługi aparatów do wyświetlania filmów, uzyskany przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia,
 - 2) dwie fotografie.
2. Osoby, które przedstawią:
- 1) świadectwo ukończenia wojskowego kursu kinooperatora w czasie odbywania czynnej służby wojskowej,
 - 2) wydane przez władze wojskowe zaświadczenie I kategorii upoważniające do wyświetlania filmów w wojsku,
 - 3) zaświadczenie odbycia w wojsku dwuletniej praktyki kinooperatora —
- otrzymują zezwolenia na zawodowe obsługiwane aparatów do wyświetlania filmów.

§ 8. 1. Zezwolenie może być cofnięte przez Centralny Urząd Kinematografii czasowo lub na stałe w przypadku:

- 1) nabycia wady organicznej, utrudniającej sprawną obsługę aparatu do wyświetlania filmów, stwierdzonej przez komisję lekarską,
 - 2) nieprzestrzegania obowiązujących przepisów bezpieczeństwa.
2. W przypadku określonym w ust. 1 pkt 2 orzeczenie wydaje Centralny Urząd Kinematografii w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Sztuki i Kultury.

§ 9. Centralny Urząd Kinematografii prowadzi ewidencję wydanych zezwoleń na zawodowe obsługiwane aparatów do wyświetlania filmów.

§ 10. 1. Osoby, które uzyskały uprawnienia do zawodowego obsługiwania filmów przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, mogą na podstawie dowodów posiadanego uprawnienia ubiegać się w terminie do dnia 31 grudnia 1952 r. o wydanie zezwolenia na zawodowe obsługiwane aparatów do wyświetlania filmów bez zachowania warunków wymienionych w § 2.

2. Ubiegający się o wydanie zezwolenia na podstawie ust. 1 mogą być według uznania Centralnego Urzędu Kinematografii poddani egzaminowi przed komisją egzaminacyjną dla kinooperatorów w zakresie ustalonym przez Centralny Urząd Kinematografii.

§ 11. W okresie do dnia 31 grudnia 1955 r. wydawane mogą być zezwolenia tymczasowe upoważniające do zawodowego obsługiwania aparatów do wyświetlania filmów, z ograniczeniem do pewnych tylko typów aparatury, rodzaju taśmy filmowej i miejscowości.

§ 12. Dla uzyskania zezwolenia tymczasowego wystarczające jest ukończenie skróconego kursu, odbycie praktyki oraz złożenie uproszczonego egzaminu. Warunki, jakim powinien odpowiadać skrócony kurs, praktyka oraz zakres uproszczonego egzaminu, określi Prezes Centralnego Urzędu Kinematografii.

§ 13. 1. Obsługa aparatów wąskotaśmowych, znajdujących się w zakładach pracy, przy zastosowaniu taśmy niepalnej, wykonywana przez pracowników zakładu pracy poza normalnymi godzinami pracy, nie stanowi obsługi, wykonywanej zawodowo w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.

2. Zakres kwalifikacji, wymaganych od osób obsługujących aparaty określone w ust. 1, ustali Prezes Centralnego Urzędu Kinematografii po uprzednim uzgodnie-

niu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego i Centralną Radą Związków Zawodowych.

§ 14. Traci moc rozporządzenie Ministra Kultury i Sztuki z dnia 17 kwietnia 1950 r. w sprawie egzaminów na mechaników kinematograficznych (Dz. U. Nr 23, poz. 200).

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

244

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 21 marca 1952 r.

o warunkach składowania niektórych artykułów produkcji rolnej i ochronie przeciwpożarowej przy omlotach.

Na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1950 r. o ochronie przeciwpożarowej i jej organizacji (Dz. U. z 1951 r. Nr 58, poz. 404) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przy ustawianiu stert, stogów, brogów i innych podobnych obiektów powinny być zachowane następujące odległości:

1) od wszelkich budynków w gospodarstwach uspołecznionych	— 100 m
a w innych	— 30 m
2) od wszelkich dróg publicznych	— 50 m
3) od lasów, zagajników i innych terenów zadrzewionych	— 100 m
4) od torów kolejowych	— 100 m
5) od urzędzeń i przewodów linii elektrycznych wysokiego napięcia	— 25 m
6) między stertami względnie parami stert w gospodarstwach uspołecznionych	— 100 m

2. Sterty ze zbożem przed omlotem w gospodarstwach uspołecznionych mogą być ustawiane pojedynczo lub parami.

3. Jeżeli położenie nieruchomości nie zezwala na zachowanie odległości przewidzianych w ust. 1 pkt 1, może być ona zmniejszona z tym jednak, że stóg, sterta lub brog powinny być w tych przypadkach ustawione w punkcie, który ze względu na wymiary nieruchomości odległy jest najdalej od budynku, jednak znajduje się nie bliżej niż w odległości 30 m.

4. Odległości podane w ust. 1 pkt 1 — 3 mogą być zmniejszone, jednak nie więcej niż do 30 m, jeżeli wskutek wilgotności łąk niecały obszar nadaje się do stogowania.

5. Sterty, stogi i brogi na ścierniskach powinny być oborane w promieniu 5 m.

6. Przy stertach, stogach i brogach należy na czas omlotów umieścić podręczne środki gaśnicze, a mianowicie beczkę z wodą o pojemności około 200 litrów, wiadro, łumnicę i bosak na każdą stertę, stóg lub brog.

§ 2. Wielkość stert ze zbożem niemiłocnym i sianem nie może przekraczać 800 m³, wielkość zaś sterty słomy i roślin włóknistych — 1200 m³.

§ 3. Przy ustawianiu i używaniu lokomobili bądź traktora do omlotów przy stogu, stercie, brogu lub budynku należy przestrzegać:

- 1) aby iskry i dym były znoszone wiatrem w kierunku od sterty bądź od budynku,
- 2) aby zachowana była odległość lokomobili bądź traktora od stogu lub budynku najmniej 10 m,
- 3) aby komin lokomobili zaopatrzony był w należyście wykonany i szczelnie przylegający do przewodu ko-

minowego iskrochron z siatki o rozmiarach oczek 2,5 × 10 mm i grubości drutu o średnicy 1,5 do 2 mm oraz aby przewód kominowy i drzwiczki paleniskowe były szczelne,

- 4) aby miejsce przeznaczone na ustawienie lokomobili lub traktora oczyszczone było z przedmiotów palnych,
- 5) aby palenisko lokomobili było każdorazowo po skończonej pracy starannie wygaszone, a wyjęty węgiel (złożony osobno), szlaka i popiół zalane były dokładnie wodą i złożone do specjalnie w tym celu przygotowanego dołu.

§ 4. Silniki elektryczne do omlotu powinny być ustawiane w odległości co najmniej 2 m od stogów, stert, brogów i budynków krytych nieogniotrwale, jeżeli chodzi o silniki okapturzone, a w odległości co najmniej 5 m, jeżeli chodzi o silniki nie okapturzone.

§ 5. Zabrania się garażowania samochodów i traktorów w stodołach, przy stertach, stogach i brogach.

§ 6. Podgrzewanie i uruchamianie silników spalinywych może być dokonywane w odległości najmniej 30 m od zapasów materiałów pędnych i opału. Rozpalanie ognisk w pobliżu stogów, stert i brogów jest dozwolone tylko dla przygotowania posiłków dla pracowników zatrudnionych przy omlotach. Ogniska nie mogą być rozpalane w odległości mniejszej niż 100 m od zapasów materiałów pędnych, opału, stogów, stert i brogów przy zachowaniu przepisu § 3 pkt 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 7. Na miejscu młocki powinny być wyznaczone miejsca na palenie tytoniu w odległości nie mniej niż 50 m od zgromadzonego do omlotu zboża.

§ 8. Maszyny używane przy omlocie powinny być zaopatrzone w liny stalowe lub łańcuchy celem ułatwienia ich odciągnięcia w razie pożaru.

§ 9. 1. Kierownicy państwowych gospodarstw rolnych oraz przewodniczący spółdzielni produkcyjnych obowiązani są każdorazowo przed rozpoczęciem omlotu sprawdzić osobiście lub przez wyznaczone przez siebie osoby stan zabezpieczenia przeciwpożarowego oraz wyznaczyć osobę odpowiedzialną za przestrzeganie przepisów niniejszego rozporządzenia.

2. W gospodarstwach rolnych indywidualnych obowiązków, o którym mowa w ust. 1, ciąży na posiadaczach tych gospodarstw.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: *K. Mijał*